

Arrest

**nr. 97 283 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 15 juni 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 22 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 juli 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 2 oktober 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[K. R.]
+ echtgenote
[T. F.]

Nationaliteit: Marokko
[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 09/07/2012 (zie gesloten omslag) blijkt het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Bijgevolg stelt de dokter vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen volgende toelichting:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplichten vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feiten vinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekende partij op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de behandeling van de ziekte beschikbaar is in land van herkomst, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 15.06.2009, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In zijn schriftelijke aanvraag dd. 15.06.2009 had verzoekende partij nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar- geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling, (zie Verzoekschrift dd. 15.06.2009: De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard te allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van de heer [K.] hetzij met verzoekende partij zelf. Verzoekende partij is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van de heer [K.] tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekende partij minstens

aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 15.06.2009 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekende partij of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen op vragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Marokko; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekende partij onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekende partij aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoekende partij. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekende partij voorgelegde verslagen tegengesproken.

De arts-attaché meldt in zijn medische evaluatie dd. 09.07.2012 dat de heer [K.] lijdt aan een ernstige depressie met slaapstoornissen, eetstoornissen en intrusiegedachten. Hij wordt hiervoor behandeld met anxiolytica en antidepressiva (Efexor en Temesta).

De aandoeningen van verzoekende partij worden niet weerhouden als ernstig. "Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde toestand van de betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen." (bestreden beslissing blz. 1)

Verzoekende partij heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan de heer [K.] lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan hij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekende partij voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat de heer [K.] wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekende partij geweigerd wordt, zonder hem zelf medisch te onderzoeken.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekende partij geweigerd wordt.

Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van de heer [K.] moet medisch opgevolgd worden in België, met name door zijn vertrouwde artsen en in zijn vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Marokko niet meer voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoekende partij te verbeteren.

Het is aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Marokko niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van de heer [K.]. Het medische systeem in Marokko is zo dat verzoekende partij niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor zijn ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoekende partij te verschaffen.

Bijgevolg is het evident dat de heer [K.] wegens het systeem van de gezondheidszorgen in Marokko geen toegang heeft tot adequate behandelingen waar hij behoefte aan heeft.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoekende partij is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Hij moet terug van nul beginnen in Marokko.

In geval van terugkeer naar Marokko is het onbetwistbaar dat verzoekende partij geen recht zal hebben op de zorgen die hij nodig heeft, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze persoon, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R. v. St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens zijn gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekende partij aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Marokko, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekende partij en in het land van herkomst en de andere argumenten.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

(...)

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

Uit voormeld artikel blijkt duidelijk dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om te oordelen of de vreemdeling al dan niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft. Er bestaat geenszins enige verplichting in hoofde van de ambtenaar- geneesheer om de aanvrager aan een onderzoek te onderwerpen. Verzoekers kritiek strookt derhalve niet met de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In casu analyseerde en concludeerde de ambtenaar-geneesheer d.d. 9 juli 2012 wat volgt:

“(…)

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische attesten voorgelegd (...)

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende: Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 42-jarige man lijdt aan een depressie. Deze wordt eerst "matig" ernstig genoemd, en later ernstig. Er worden ook slaapstoornissen vermeld, eetstoornissen en intrusiegedachten.

Deze wordt enkel medicamenteus behandeld (...)

Er is hier geen levensbedreigende aandoening of klacht aanwezig.

Er waren geen hospitalisaties.

In de praktijk waren er ook geen reële zelfmoordpogingen.

Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (...)

Voor zover verzoekers kritiek zouden uiten op bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar de volgende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RVV nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

"Verzoekster beperkt haar kritiek tot een loutere bewering zonder haar grief te verduidelijken met concrete elementen waarom zij meent dat het medisch advies aan objectiviteit zou ontbreken. Er moet worden opgemerkt dat via een dergelijke summiere uiteenzetting verzoekster niets meer doet dan te kennen geven dat zij het niet eens is met het medisch advies van de arts-attaché. Het feit dat zij het niet eens is, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing [lei]den." (RVV 11 oktober 2011, nr. 68 275)

Uit bovenvermeld advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer inderdaad rekening heeft gehouden met alle medische attesten die door verzoekers werd[en] overgemaakt, wat bovendien geenszins wordt betwist door verzoekers.

Aangezien de ambtenaar-geneesheer concludeerde dat verzoeker geenszins lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, diende niet verder te worden ingegaan op de behandeling in het land van herkomst. Verzoekers' kritiek met betrekking tot het niet voorhanden zijn van eventuele medicatie doet niet ter zake. Daarenboven werd geenszins in de beslissing geoordeeld dat de behandeling voorhanden is in het land van herkomst, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt.

Met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM, heeft de verwerende partij de eer te vervolgen dat uit de vreemdelingenwet zelf en uit diens parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (RVV nr. 85 182 d.d. 25 juli 2012).

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming". De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (RvV nr. 82.232 van 31 mei 2012).

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de thans bestreden beslissing genomen werd conform de vigerende rechtspraak van het EHRM, zoals overigens ook blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer. De verwerende partij heeft de eer hierbij te wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk te behouden. In D. t/ het Verenigd Koninkrijk waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Vrije vertaling:

"Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden, waar de humanitaire redenen tegen een terugkeer van dwingende aard zijn. In de D. zaak bestonden de uitzonderlijke omstandigheden erin dat de verzoeker op kritieke wijze ziek was en zelfs bijna dood ging, terwijl hem in het land van herkomst geen enkele medische zorgen konden geboden worden en hij er geen familie had die hem konden verzorgen of minstens bijstaan met een minimum aan opvang, voedsel of hulp."

Gelet op het belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk diende verzoekster in concreto dan ook aantonen dat haar actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden om haar een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Aangezien het de ambtenaar-geneesheer toekomt hierover te oordelen en in casu stelde dat de graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens niet bereikt is, werd terecht geoordeeld, conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, dat verzoekers niet in aanmerking komen voor een machtiging tot verblijf."

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekers voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat R. K. lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat R. K. lijdt aan een depressie, met slaapstoornissen, eetstoornissen en intrusiegedachten en wordt vastgesteld dat er geen sprake is van een levensbedreigende aandoening of klacht, dat er geen hospitalisaties waren en dat er in de praktijk ook geen reële zelfmoordpogingen waren. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat er geen directe bedreiging is voor het leven van R. K., dat geen enkel vitaal orgaan is aangetast en dat geen verdere beschermingsmaatregelen vereist zijn en er om die redenen niet kan worden besloten dat R. K. lijdt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. Waar verzoekers betogen dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht, het voorzichtigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel heeft geschonden door hun aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat een behandeling van de ziekte waaraan R. K. lijdt ook in hun land van herkomst beschikbaar is kan enkel worden vastgesteld dat verzoekers uitgaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat R. K. niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat ook niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Er blijkt geenszins dat de ambtenaar-geneesheer enig onderzoek heeft gedaan naar de mogelijkheid of verzoeker enige behandeling zou kunnen krijgen voor zijn klachten in Marokko, laat staan dat hij hierover enig standpunt zou hebben ingenomen. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat in alle gevallen moet worden onderzocht of de medische zorgen die in België worden verstrekt aan een vreemdeling ook in het land van herkomst van deze vreemdeling beschikbaar zijn. Voormelde wetsbepaling legt verweerder slechts de verplichting op om na te gaan of – nadat werd vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit – er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene vreemdeling gewoonlijk verblijft. De ambtenaar-geneesheer kan derhalve oordelen dat, gelet op de aard van de ingeroepen aandoening, een behandeling niet echt vereist is en dat het eventuele ontbreken van een adequate behandeling hoe dan ook geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling zich bevindt in een situatie zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In casu blijkt uit de bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer – onder meer uit de vermelding dat er geen hospitalisaties waren en dat er geen speciale beschermingsmaatregelen nodig zijn – dat hij tot deze conclusie is gekomen.

Daarnaast moet worden geduoid dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer ook geen verplichting oplegt om een vreemdeling die een aanvraag indient om, op basis van voormelde wetsbepaling, tot een verblijf te worden gemachtigd in alle gevallen aan een medisch onderzoek te onderwerpen of in contact te treden met deze vreemdeling of zijn behandelende arts. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt slecht dat de ambtenaar-geneesheer "indien hij dit nodig acht" de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Nu de ambtenaar-geneesheer de aandoeningen waaraan R. K. lijdt niet in vraag stelt, kon hij zonder meer

oordelen dat een bijkomend onderzoek niet nodig is. Verzoekers stellen dat de ambtenaar-geneesheer en de arts die zij consulteerden *“tot tegenstrijdige conclusies komen”*, maar blijven in gebreke om deze tegenstrijdigheden aan te tonen. Verzoekers betogen weliswaar dat de ambtenaar-geneesheer geen informatie heeft opgevraagd omtrent de mogelijkheid van R. K. om een reis te ondernemen. Zij verliezen hierbij evenwel uit het oog dat de bewijslast bij hen rust en dat zij geen enkel stuk aanbrachten waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de klachten van R. K. hem zouden verhinderen om te reizen. Er kan tevens niet worden vastgesteld welk belang zij hebben bij hun grief, daar zij ook bij hun verzoekschrift geen enkel document voegen waaruit kan worden afgeleid dat R. K. op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet kon reizen. Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer nergens heeft gesteld dat R. K. zijn situatie geen medische *“opvolging”* vereist, doch slechts, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een standpunt inneemt omtrent de nood aan een adequate *“behandeling”*, zonder dewelke er een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling zou bestaan. Ten overvloede merkt de Raad op dat de bewering van verzoekers dat de medische situatie van R.K. moet worden opgevolgd in België door vertrouwde artsen in een vertrouwde kliniek geen steun vindt in de door hen voorgelegde stukken. In een van de door verzoekers aangebrachte medische attesten wordt daarentegen door een behandelde arts de vraag gesteld of de depressieve toestand van R. K. niet gerelateerd is *“aan [de] cumulatieve problematiek alhier”* en een ander medisch attest wordt opgemerkt dat *“psychotherapie door taalbarrière onmogelijk [is]”*. Het gegeven dat een arts die R. K. consulteerde diens aandoening als ernstig omschreef laat op zich ook niet toe te besluiten dat er een strijdigheid is met de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer die oordeelde dat er geen direct levensgevaar is, dat er geen vitale organen aangetast zijn en dat er geen speciale beschermingsmaatregelen nodig zijn. Het loutere feit dat een persoon lijdt aan een ziekte die als ernstig wordt omschreven impliceert namelijk niet automatisch dat deze persoon voldoet aan de voorwaarden die zijn voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, om hem tot een verblijf om medische redenen te machtigen.

Wanneer een ambtenaar-geneesheer, na analyse van een aantal medische getuigschriften, tot de conclusie komt dat een vreemdeling geen levensbedreigende aandoening heeft, dat er geen enkel vitaal orgaan aangetast is en dat geen verdere beschermingsmaatregelen vereist zijn, dan dient hij geen onderzoek meer te verrichten naar de eventuele beschikbaarheid en (financiële) toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Verzoekers tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn standpunt is gekomen. De beschouwingen omtrent de mogelijkheden tot het verkrijgen van een medische behandeling in Marokko en het sociale systeem in dat land zijn derhalve niet dienstig.

Verzoekers benadrukken dat R. K. medicijnen neemt met het oog op het verbeteren van zijn fysieke toestand maar maken niet aannemelijk dat het gegeven dat hij niet langer over deze medicatie zou kunnen beschikken tot gevolg zou hebben dat hij een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling en de ambtenaar-geneesheer zijn situatie verkeerd heeft ingeschat.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet geconcludeerd worden dat verzoekers een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM kan het volstaan te duiden dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing hun recht op leven in het gedrang brengt.

3.3.5. In zoverre verzoekers uiteenzetten dat het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan te duiden dat in voorliggende zaak verzoekers' aanvraag ongegrond werd bevonden.

In de bestreden beslissing wordt bovendien uitdrukkelijk gesteld dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft en wordt verwezen naar het advies hieromtrent van de ambtenaar-geneesheer, die expliciet verwees naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en aangaf dat geen speciale beschermingsmaatregelen vereist waren.

Verzoekers kunnen dan ook niet voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM.

Voorts moet worden opgemerkt dat verweerder terecht opwerpt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK